

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 18Ek/2320/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122393213
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Silvia Turzová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6122393213.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava-Staré Mesto, práv. zast.: JUDr. Katarína Hegedúšová, IČO: 42 185 190, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava-Karlova Ves, proti povinnému: C. J., N.. XX. XX. XXXX, C. A. XXX, XXX XX M., o vymoženie 197,11 Eur, trov pôvodného konania a trov exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/2320/2022 zo dňa 31. 08. 2022, takto

rozhodol:

Súd uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/2320/2022 zo dňa 31. 08. 2022 z r u š u j e a v e c v r a c i a v y š š e j s ú d n e j ú r a d n í č k e n a ď a ľ š i e k o n a n i e a n o v é r o z h o d n u t i e .

o d ô v o d n e n i e :

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/2320/2022 zo dňa 31. 08. 2022 vyššia súdna úradníčka návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) zamietla, keď dospela k záveru, že rozhodnutie predložené v tomto exekučnom konaní ako exekučný titul nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodovať. Vychádzajúc z podaného návrhu na vykonanie exekúcie a jeho príloh exekučný považovala za nesporné, že oprávnený navrhuje vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskom spore, pretože predmetom rozhodcovského konania bol spor zo Zmluvy o úvere, ktorú uzatvorili oprávnený a povinný dňa 15. 10. 2008 a ktorú vyhodnotila ako zmluvu spotrebiteľskú. Poukázala na to, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu vydaného v spotrebiteľskom spore, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku či sú kumulatívne splnené všetky podmienky ustanovené v § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku, t.j. či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodca zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, ako aj to, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa osobitných predpisov, a či rozhodcovské rozhodnutie je vykonateľné. Ak súd dospeje k záveru, že nie je splnená čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietne. Táto preskúmvacia fáza exekučného súdu spočíva v tom, že v prípade, ak sa exekúcia má vykonať na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore, exekučný súd má zákonnú povinnosť preskúmať náležitosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy podľa osobitných predpisov (najmä podľa zákona č. 224/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v prípade rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej pred 01. 01. 2015 a neskôr podľa zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) a či spotrebiteľský rozhodcovský rozsudok bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie. Vzhľadom na uvedené a po preskúmaní veci vyššia súdna úradníčka ďalej konštatovala, že keďže rozhodcovská doložka mala byť uzavretá dňa 15. 10. 2008 (ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere), v zmysle prechodného ustanovenia § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa rozhodcovská

zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia, exekučný súd tak posudzoval platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účinného do 31. 12. 2014. V zmysle citovaných ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní je zrejmé, že na platnú existenciu rozhodcovskej doložky je potrebné splniť okrem iných, podmienku písomnej formy, pričom písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Úprava obsiahnutá v zákone o rozhodcovskom konaní o úprave formy rozhodcovskej zmluvy v § 4 je striktná bez možnosti extenzívneho výkladu a formálna podmienka písomnej formy v danom prípade dodržaná nebola (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 245/2010 zo dňa 30. 11. 2011). Vzhľadom na to, že v danom prípade nebola rozhodcovská doložka platne uzatvorená, pretože nebolo preukázané jej písomné dojednanie. Písomná forma by bola zachovaná len v prípade, ak by rozhodcovská zmluva resp. doložka bola obsiahnutá v dokumente podpísanom oboma zmluvnými stranami. Z predložených Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“), ktorých obsahom bola aj rozhodcovská doložka, však nevyplýva či práve predložené VPPÚ boli platné v čase uzavretia zmluvy o úvere, nakoľko z nepodpísaného a dátumom neoznačeného dokumentu to nie je možné vyvodiť. Zároveň oprávnený nepreukázal, že s obsahom VPPÚ povinného aj skutočne oboznámil (najmä s možnosťou neprijať návrh na uzatvorenie rozhodcovskej doložky). Pokiaľ zmluva o úvere obsahovala predtlačené vyhlásenie povinného o tom, že sa oboznámil so VPPÚ, súhlasí s ich obsahom, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať, uvedené podľa názoru exekučného súdu nie je dostatočné na preukázanie toho, že povinný mal skutočnú vedomosť o tom, že obsahom VPPÚ je aj rozhodcovská doložka. Naopak mala postup oprávneného za neštandardný, keď rozhodcovskú doložku zahrnul do VPPÚ bez toho, aby v zmluve o úvere uviedol aspoň odkaz na toto zmluvné dojednanie. V prípade sporu platí, že predpokladanú znalosť obchodných podmienok treba preukázať, pričom dôkazné bremeno zaťažuje toho účastníka, ktorý sa znalosti týchto podmienok dovoľáva. Podľa právneho názoru vyjadreného vyššou súdnou úradníčkou by v danej veci rozhodcovská doložka neobstála ani z pohľadu právnej úpravy neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách obsiahnutej v § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka. Za neprijateľné súd považuje to, že rozhodcovská doložka bola obsiahnutá vo VPPÚ, ktoré majú povahu univerzálnych podmienok. Spotrebiteľ si tak rozhodcovskú doložku osobitne nevyjednal a nemal na výber, vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami vo VPPÚ, mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým zmluvným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal dodávateľ. Poukazom na vyššie uvedené skutočnosti vyššia súdna úradníčka dospela k právnomu záveru, že takto koncipovaná rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa a treba ju označiť za neprijateľnú v zmysle generálnej klauzuly obsiahnutej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vyššia súdna úradníčka konštatovala, že exekučný titul nie je spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku a návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, v zmysle § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku preto zamietla.

2. Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie podal oprávnený včas sťažnosť a žiadal, aby Okresný súd Banská Bystrica napadnuté uznesenie zrušil. Sťažnosť odôvodnil tým, že napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Oprávnený posudzovanie povinného ako spotrebiteľa výslovne odmieta. Oprávnený v postavení veriteľa uzavrel s povinným v postavení dlžníka dňa 15. 10. 2008 zmluvu o úvere č. 8311911, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver na účel podnikania. V zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) (časová verzia predpisu účinná v čase uzatvorenia zmluvy o úvere): „Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania“ Povinný zmluvu o úvere uzatvoril ako dlžník pod obchodným menom Terezie Irdzová ako fyzickou osobou - podnikateľom označeného identifikačným číslom 44261918 pričom pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky boli poskytnuté na účel podnikania. Na základe vyššie uvedeného je možné posudzovať vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Ako už bolo uvedené vyššie, podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel povinný poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti

použil. Oprávnený v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásení povinného, že ide o úver poskytnutý na výkon povolania. Skutočnosť, na čo konkrétne bol povinným následne poskytnutý úver aj využitý, oprávnený neskúma, nakoľko je to pre neho už nepodstatná informácia. Povinný ako dlžník navyše nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Oprávnený preto z titulu platnej legislatívnej úpravy nie je toho názoru, že musí viesť či povinný (dlžník) v praxi naozaj použil finančné prostriedky na rovnaký účel ako deklaroval v zmluve o úvere. V prípade postavenia oprávneného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s povinným vstupoval. Argumentácia oprávneného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o.i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 468 - 469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o.i. v Eliáš, K. a kol.: Občiansky zákoník. Velký akademický komentář. 1. svazek. § 1 - 487. Praha, Linde 2008, s. 324; Selucká, M. Ochrana spotřebitele v soukromém právu. 1. vydání. Praha : C. H. Beck 2008, s. 54). Vyššie uvedenú argumentáciu oprávneného potvrdil prostredníctvom svojho rozhodnutia aj Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28.03.2017, sp. zn. 21 CoE/378/2016-53, v ktorom konštatoval, že exekučný súd je v spotrebiteľských veciach v zmysle § 57 ods. 1 písm. m) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v znení prijatom novelou zákona č. 438/2015 Z.z. síce povinný podrobiť exekučný titul, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky, prieskumu jeho súladu so zákonom z hľadiska neprijateľných zmluvných podmienok, obmedzenia alebo neprípustnosti použitia zmenky, alebo rozporu s dobrými mravmi alebo so zákonom, avšak pri tomto prieskume musí akceptovať limity vyplývajúce z právnej úpravy danej osobitnými právnymi predpismi, ktorými je potrebné rozumieť Zákon o spotrebiteľských úveroch, vymedzujúce pojem spotrebiteľského úveru a s týmto úverom spojené obmedzenia použiteľnosti zmenky. Pokiaľ by sa súd nestotožnil s vyššie uvedenou argumentáciou oprávneného a napriek tomu posúdil predmetnú zmluvu o úvere ako zmluvu spotrebiteľskú, oprávnený si ďalej poukázal na to, že oprávnený uzavrel s povinným zmluvu o úvere ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“). Priamo na prednej strane zmluvy o úvere sa uvádza nasledovne: „Dlžník vyhlasuje, že súhlasí so Všeobecnými podmienkami pre poskytnutie úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane týchto všeobecných podmienok (na zadnej strane tejto zmluvy) a vyhlasuje, že je plne spôsobilý na všetky právne úkony a že uvedené osobné údaje zodpovedajú skutočnosti.“ Tak ako vyplýva z vyššie uvedeného znenia zmluvy o úvere, VPPÚ sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, a to nie len z formálneho hľadiska, ale aj z hľadiska ich materiálneho prevedenia, t. j. zmluva o úvere a VPPÚ sú vyhotovené na spojenom hárku papiera, resp. obojstranne. Vzhľadom na túto skutočnosť je nepochybné, že dlžník podpisom zmluvy o úvere jednoznačne prejavuje svoju vôľu byť viazaný aj VPPÚ. Z uvedeného vyplýva, že uzavretie zmluvy o úvere samostatne bez toho, aby prejav vôle zahŕňal aj vôľu byť viazaný VPPÚ neprichádza do úvahy. Oprávnený si predložením zmluvy o úvere, ako aj VPPÚ splnil na jednej strane svoju informačnú povinnosť vo vzťahu k dlžníkovi a na strane druhej bola splnená podmienka písomnej formy zmluvy o úvere. Rozhodcovská doložka bola dojednaná v bode 17. VPPÚ a je písaná prehľadne, čitateľným písmom, pričom z nej už na prvý pohľad vyplýva alternatívna možnosť riešenia sporov medzi klientom a veriteľom pred rozhodcovským súdom alebo pred všeobecným súdom. Pokiaľ by súd nevyhovел argumentácii oprávneného, znamenalo by to pre neho znemožnenie využitia rozhodcovského konania, pričom zo zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v čase uzatvorenia zmluvy o úvere v žiadnom prípade nevyplýva úmysel zákonodarcu zakázať rozhodcovské konanie úplne, ani ho obmedziť. Prípustnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch navyše vyplýva jednoznačne aj z odporúčania komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov. Podľa názoru Oprávneného rozhodcovská doložka nepredstavuje neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku, ktorá v neprospech spotrebiteľa spôsobuje značnú nerovnováhu a v ich právach a povinnostiach. Uvedené potvrdzuje i fakt, že sa od klienta nevyžaduje aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu. Povinný má teda kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Platnosť právneho úkonu navyiac

treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Zásadná prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských sporoch bola priznaná Rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci zo dňa 2. marca 2011, sp. zn. 12 Cmo 13/2010, pričom tento súd výslovne uviedol, že existencia rozhodnutia ESD č. C-168/05 vo veci Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL. v zmysle jeho bodov č. 36-39 nestanovuje povinnosť národného súdu prehlásiť rozhodcovskú doložku z úradnej moci za neplatnú a vyvodiť z toho ďalšie dôsledky. Prípustnosť rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských sporoch bola v podobe odmietnutia vecného prieskumu rozhodcovských rozsudkov potvrdená o.i. aj Rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 30. októbra 2009, sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, ako aj Rozsudkom Krajského súdu v Hradci Králové zo dňa 1. marca 2011, sp. zn. 19Co 481/2010 publikovaného na www.profipravo.cz <<http://www.profipravo.cz>>. Rozsudkom Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29. júna 2010, sp. zn. 23 Cdo 1201/2009 bolo popri pripustení rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore uvedené, že rozhodcovská doložka bola písaná dobre čitateľným písmom a spotrebiteľ dobre vedel, že text, ktorý podpisuje, obsahuje rozhodcovskú doložku, ako aj to, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno ponímať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore potvrdil Najvyšší súd ČR aj svojím uznesením zo dňa 28. apríla 2010, sp. zn. 23 Cdo 4895/2010. Uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30. marca 2009, sp. zn. 32 Cdo 1590/2008 s právnou vetou: v prípade spotrebiteľskej zmluvy nie je dojednanie rozhodcovskej doložky vylúčené bolo publikované pod číslom C 7386 v Súbore rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR, ako aj v systéme www.beck-online.cz <<http://www.beck-online.cz>>. Odborná literatúra použitie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore pripúšťa, pričom oprávnený odkazuje na: Hulmák, M. - Tomančáková, B.: Rozhodcovské konanie ako vhodný prostriedok riešenia sporov medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Obchodnoprávna revue, 2010, č. 6 a 7, s. 168 a nasl. a 189 a nasl.; Nový, Z.: Spotrebiteľské úvery a rozhodcovské konanie. Jurisprudence, 2010, č. 7, s. 22 a nasl.. Oprávnený má z uvedeného dôvodu preukázateľne za to, že predmetná rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade s právnymi predpismi platnými a účinnými v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a z toho dôvodu nemožno mať žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Na základe uvedeného má teda za to, že rozhodcovská doložka nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach spotrebiteľa a ani od neho nevyžaduje, aby sa podriadiť výlučne rozhodcovskému konaniu.

3. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

4. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

5. Podľa § 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

6. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

7. Podľa § 250 ods. 2 CSP, ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení, v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

8. V dôsledku podanej sťažnosti zo strany oprávneného súd prvej inštancie vec prejednal v medziach daných ustanoveniami §§ 239 a nasl. CSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného je dôvodná, a preto napadnuté uznesenie zrušil.

9. Po preskúmaní obsahu exekučného spisu a napadnutého uznesenia sťažnostný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie vyššej súdnej úradníčky je nepreskúmateľné. Vyššia súdna úradníčka svoje rozhodnutie založila na skutočnosti, že zmluvný vzťah medzi oprávneným a povinným bol vzťahom spotrebiteľským. K uvedenému poukázala na to, že v predloženej zmluve o úvere zo dňa 15. 10. 2008 bol povinný označený menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu a rodným číslom, a teda

zmluvu uzatváral ako fyzická osoba - spotrebiteľom. Z napadnutého uznesenie však nevyplývajú žiadne právne úvahy vyššej súdnej úradníčky ohľadom skutočnosti, že povinný bol zmluve o úvere č. 8311911 zo dňa 15. 10. 2008 označený aj ako fyzická osoba - podnikateľ, keď súčasne bol označený obchodným menom, miestom podnikania, IČO-m a číslom živnostenského oprávnenia a zároveň, z obsahu zmluvy vyplýva, že úver bol povinnému poskytnutý na účely „podnikania,“ pričom uvedený účel bol zvolený zo štyroch ďalších možností. Sťažnostný súd navyše lustráciou v živnostenskom registri zistil, že povinný mal v čase uzatvárania zmluvného vzťahu oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na uvedené tak sťažnostný súd musí konštatovať nepreskúmateľnosť rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky, keď vyššia súdna úradníčka sa nezaoberala so všetkými vo veci relevantnými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie o návrhu na vykonanie exekúcie.

10. Zároveň, na podklade dosiaľ vykonaného dokazovania sťažnostný súd musí konštatovať aj nesprávne právne posúdenie veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových (procesných) zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových (procesných) záverov vyvodil nesprávne právne závery. V danom prípade vyššia súdna úradníčka vec na základe skutkového stavu, ktorý vyplýva z obsahu spisu nesprávne právne posúdila. Vychádzajúc z obsahu predložených listinných dôkazov totiž sťažnostný súd musí konštatovať záver, že Zmluvu o úvere zo dňa 15. 10. 2008 nemožno považovať za zmluvu spotrebiteľskú z dôvodu, že zmluvný vzťah bol uzatvorený medzi podnikateľmi, a teda sa riadil ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v platnom znení. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je možné uzavrieť, že zmluvný vzťah, ako aj návazné rozhodcovské konanie nemá spotrebiteľský charakter, ale obchodno-právny. V dôsledku uvedeného tak v danom prípade nie je možné aplikovať právne normy vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa. O spotrebiteľský vzťah sa totižto jedná, ak je zmluva uzatvorená medzi dodávateľom so spotrebiteľom, pričom spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Rovnako je nutné uviesť, že po uzatvorení zmluvy nemôžu subjekty meniť jednostranne charakter zmluvného vzťahu a v prípade, že peňažné prostriedky boli zo strany povinného použité na iný účel ako boli poskytnuté, táto skutočnosť tiež nezakladá dôvod na zmenu právneho vzťahu z obchodno-právneho na spotrebiteľský.

11. Práve v nadväznosti na nespotebiteľský charakter rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR 04833/10 zo dňa 11. 06. 2010 vydaného Stálym rozhodcovským súdom, ktorý je exekučným titulom, sťažnostný súd dopĺňa, že je dlhodobo judikované, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu (rozhodcu) na vydanie rozhodcovského rozsudku v nespotebiteľskej veci, čo potvrdzujú najmä posledné rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach, napr. sp. zn. II. ÚS 300/2018, sp. zn. II. ÚS 395/2019, sp. zn. IV. ÚS 22/2020, sp. zn. I. ÚS 265/2020, sp. zn. IV. ÚS 282/2020, sp. zn. II. ÚS 298/2020, nález ÚS SR IV. ÚS 139/2021 - 81 z 13. júla 2021, či nález ÚS SR II. ÚS 43/2022 z 24. mája 2022.

12. V nadväznosti na vyššie uvedené tak súdu prvej inštancie neostávalo iné než sťažnosťou napadnuté uznesenie vyššej súdnej úradníčky podľa § 250 ods. 2 CSP zrušiť a vec jej vrátiť v celom rozsahu na ďalšie konanie. Úlohou vyššej súdnej úradníčky v ďalšom priebehu konania tak bude opätovne preskúmať návrh na vykonanie exekúcie a jeho prílohy za účelom zistenia zákonných predpokladov na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom pri opätovnom rozhodovaní je vyššia súdna úradníčka viazaná vyššie uvedenými právnymi závermi sťažnostného súdu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (

§

202 ods. 4 Exekučného poriadku).